

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

til da med det skridt, som jo sikkert bør og skal tages, at konservatorierne bliver statskonservatorier. Der er jo den forskel på de to statskonservatorier, vi har, og disse tre konservatorier, der altså endnu i en kort årrække bliver under den $\frac{3}{4}$ statsstøtte og den $\frac{1}{4}$ kommunalstøtte, at på de to andre konservatorier sigter man, som også en af ordførerne nævnedes, imod en videre uddannelse af komponister og solister og sådan noget; deri ligger også begrundelsen for den forskel, at man nu ansætter docenter ved de tre konservatorier, vi her har til behandling, medens man har professorater ved de andre konservatorier.

Hr. Albertsen nævnedes udvalget, der sidder vedrørende byggeri af konservatoriet i København, og jeg syntes, det lå ligesom lidt i luften, at han mente, det ikke var sammentrædt særlig hyppigt i de sidste år. Der ligger sagen jo sådan, at vi ved alle sammen, at konservatoriet her i København har haft trange ydre vilkår. Nu er det ene lejemaal opsagt, og der er sket det mirakuløst heldige, at en ejendom på H. C. Andersens Boulevard ved siden af det eksisterende musikkonservatorium bliver ledig, sådan at man kan udvide med en betydelig kapacitet. Men det er jo ikke det, vi tilsigter; vi tilsigter jo at bygge et nyt konservatorium, og jeg kan glæde og opmuntre, jeg havde nær sagt det ærede medlem, men det er jeg dog ellers holdt op at sige, med, at vi den 27. i denne måned har aftalt møde med borgmesteren i Gladsaxe for at gå ud og se på de grunde, der siges at egne sig fortrinligt til den tanke, som jeg selv synes er meget fin, at man ved siden af TV-huset kan bygge teaterskole, operaskole og måske balletskole og musikkonservatorium. Og hvis jeg må indskyde en bemærkning, der egentlig ikke kommer denne sag ved, så skal jo den nye teaterskole have sin egen scene, og dér ligger så det smukke og udmærkede Blågård Seminarium lige overfor, sådan at eleverne får deres umiddelbart modtagelige publikum — men undskyld denne parentetiske bemærkning.

Hr. Raunkjær var noget bekymret over § 2, og der var flere ordførere, der nævnedes rimeligheden af en udvalgsbehandling, hvor man kunne kigge lidt på formuleringen; men jeg kan nu i hvert fald berolige hr.

Raunkjær med, at det bliver ikke den nu siddende kulturministers musiske kapacitet, der kommer til at fastlægge vedtægterne for musikuddannelsen her i landet, så sandt som jeg, hvis jeg skulle sige det lidt værre, end det er, har svært ved at kende forskel på Dengang jeg drog af sted og Jeg elsker Carmen; så hr. Raunkjær kan være ganske rolig. Vi ved jo godt, at det er den formulering, man bruger, når de forskellige uddannelsesorganisationer arbejder sammen med embedsmændene i de pågældende ministerier.

Så blev jeg spurgt, om jeg mente, der var husrum dér, hvor der var hjerterum. Ja, det er jo noget, man siger, men desværre er det jo sådan, at medens der ikke skal særlig mange penge til at udvide sit hjertorum, ved vi, at husrummet, det kræver en hel del villigere indsats og i dette tilfælde en erkendelse af fra det samlede folketings side, i den fremtid, vi går i møde, med de stadig mere tekniske forhold, dér bliver det, hvad vi alle sammen ved, udbygningen af de kulturelle institutioner, der bliver ganske overordentlig vigtig. Så jeg håber på dyb forståelse længere hen, når jeg kommer og beder om penge til disse nødvendige kulturelle husrum.

Med hensyn til byggeriet og de ydre forhold, de indtil nu små konservatorier i Odense og Esbjerg og Ålborg har, så har det været en opmuntrende ting at se, hvordan kommunerne ud fra de foreliggende forhold har været behjælpelige, har prøvet på at stille bygninger til rådighed i så høj grad som muligt. Så vidt jeg ved, fandt man i Ålborg på den utraditionelle og i og for sig på lang sigt ikke ønskværdige vej, at man stillede en række parcelhuse til rådighed; det er jo ikke noget ønskværdigt; at der skal og må bygges, det er da givet; det ligger jo sådan, at det er kommunerne selv, der skal sørge for konservatoriebyggeriet, og så betaler staten de $\frac{3}{4}$ af driftsudgifterne.

Fru Gunhild Due var en lille smule, men vist ikke rigtig helt af hjertet bekymret for, at konservatorieundervisningen skulle blive ensrettet. Man taler så meget om ensretning af tingene nu om dage. Jeg tror ikke, at undervisningen på det kunstneriske uddannelsesfelt nogen sinde vil blive ensrettet; jeg tror på menneskenes umådelige og sprængende forskellighed fra nu af og —